

Mooiweer in Dedgum

Het kon vriezen, het kon dooien, zo'n tijd was het. Winter. Midden februari in Friesland. Dedgum, zo'n honderd inwoners. De Sint Joriskerk.

Je kon er ook overnachten, in deze zogeheten 'huiskamer van Dedgum'. Bed and breakfast. Aanlokkelijk idee. Maar daar kwamen we niet voor. We kwamen er om te spelen.

Joke ving ons op, had gezorgd voor koffie en een winterzonnetje, dat nieuwsgierig door de hoge ramen naar binnen loerde. Aan de voet van de kansel was meer dan voldoende ruimte om onze spullen neer te zetten. Het robuuste orgel keek streng doch rechtvaardig op ons neer.

De klassieke houten kerkbanken waren opgeschoven – 'een klein stukje opzij' – om plaats te maken voor het comfort van kunststof stoeltjes. Er waren nog meer moderniteiten om het leven te veraangemen. Zo werden er aan het eind van de middag, toen de zon het voor gezien hield, verwarmingselementen ingezet om een hemelse warmte te laten neerdalen.

We hadden het groot mengpaneel in stelling gebracht. Als je goed luisterde kon je Friese krekels in de boxen horen tjirpen, of misschien was het geest van de elfstedentocht die mismoedig bromde dat het er ook dit jaar waarschijnlijk weer niet van zou komen. Het kon vriezen, maar het kon vooral dooien.

Er waren zo'n vijfendertig geïnteresseerden aan komen klunen, ook een paar van de eigen fanclub.

Om warm te draaien voor de studio-opnames die een week later zouden plaatsvinden, hadden we 'De ballade van het cliché' in de setlist opgenomen. Een primeur. Mooie lichte ruimte, een fijne akoestiek, luisterende oren. Wat wil je nog meer.

Na afloop namen we afscheid van dit mooie kerkje en reden we terug naar huis om in ons eigen bed te slapen. Dat tweepersoonsbed in de oude toren bewaren we voor een andere keer.